

Сквловгьрц
Плезьнт
ВЪЗКРЪСВАНЕ

ТЪРСЕТЕ ОЩЕ ОТ ДЕРЕК ЛАНДИ:

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ДА ИГРАЕШ С ОГЪНЯ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: БЕЗЛИКИТЕ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: МРАЧНИ ДНИ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ТЛЕННИ ОБВИВКИ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ВЕСТИТЕЛЯТ НА СМЪРТТА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ЦАРСТВОТО НА ЗЛОТО

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ПОСЛЕДНАТА БИТКА НА МЪРТЪВЦИТЕ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: СМЪРТТА НА СВЕТИНАТА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: АПОКАЛИПСАТА МЕ ХВАНА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: СЕДМОРКАТА НА ЗЛОТО

ДЕМОН ШОСЕ

Скълъбгъри
Плезънт
ВЪЗКРЪСВАНЕ

СОФИЯ, 2017

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT RESURRECTION
copyright © 2017 Derek Landy
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
ВЪЗКРЪСВАНЕ

Артлайн Студиос 2017
Всички права запазени.
Автор: Дерек Ланди
Превод: © 2017 Златка Миронова
Редактор: Марина Попова
Корица: Ина Димитрова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1612
жк. Лагера, ул. „Плиска“ №54
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-store.net
www.facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-111-8

Посвещавам тази книга на Ив.

Ив, приятелството ни е като хубаво вино: с времето става все по-добро, изпълнено е с аромат и живот, ухае на черница и графит, и...

Не. Не, нищо подобно.

Приятелството ни не прилича толкова на вино, колкото на пътуване. Пътуване, изпълнено със завои и отбивки, в което понякога губиш сигнала на радиото и се въртиш в кръг, заради евтиния джипиес, дето си го взе от оня тип със...

Не. Не, и това не става.

Приятелството ни не прилича нито на вино, нито на пътуване, по-скоро прилича на... на...

Виж, Ив, книгата утре влиза за печат и трябва да съм написал посвещението до пет минути, но не мога да се сетя за нищо, което да описва адекватно приятелството ни, тъй че ще ми бъде значително по-лесно, ако просто спрем да сме приятели.

Прощавай, но това е положението.

В нищото преди началото имаше мисъл. И мисълът стана начало.

1.

ЕДНО НОВО НАЧАЛО.

Чисто и просто. Нова страница. Щеше да докладва последната информация и да си замине. Можеше да се прибере у дома, в Ню Йорк, можеше да иде в Чикаго или във Фили. Ирландия повече не го устройваше. Беше приключил с нея, както и тя от своя страна – очевидно – беше приключила с него. Това не го притесняваше. Беше си прекарал добре тук. Беше се повеселил. Беше срещнал нови приятели. Но скоро щеше да изгрее нов ден. Всичко, което Темпър Фрей трябваше да стори, беше да преживее нощта.

Стената срещу него запраща и запука. На светлината на уличните лампи Темпър видя как по нея плъзна паяжина от пукнатини. При вида им у него изчезна и последната капка надежда, че ще успее да се измъкне от тук невредим. И преди беше виждал този номер. Американският психопат на име Били-Рей Сангуайн се криеше точно така, а после изскачаше

изневиделица върху жертвите си и ги убиваше, преди да са успели да мигнат. Темпър беше срещал Били-Рей веднъж. Беше му се видял свестен – поне като за кръвожаден убиец от дълбините на американската провинция. Но който и да излезеше от тази стена, нямаше да е Били-Рей.

Стената изплю някакъв кльошав завързак, който се хвърли срещу Темпър с грамаден нож в ръка и с мощно ръмжене. Темпър пренебрегна ръмженето и на първо време се съсредоточи върху ножа – изби го далеч и стовари лакът в мутрата на завързака, като така автоматично сложи край и на звуковете му ефекти. Завързакът се срина, размахал безпомощно ръце и крака и плюещ натрошени зъби, Темпър го прескочи и забърза нататък.

Дааа. Нещата не потръгнаха никак добре. Нищо чудно. На Темпър Фрей никога не му вървеше.

Изад един ъгъл напред изникна мотоциклет – самотният му фар плъзна лъча си по витрините наоколо – и веднага намали скоростта. Темпър продължи да крачи, навел глава и отпуснал ръце край тялото си. Човекът на мотоциклета не носеше каска и дори не погледна Темпър. Гледаше право пред себе си, взрян към дъното на улицата. Просто един тип на мотоциклет, който не си вре носа по чуждите работи. Когато двамата се изравниха, мотоциклетистът уж случайно посегна към джоба на якето си.

Темпър се наведе и рязко го блъсна, моторът се прекатури и притисна ездача си, който изкрещя и падна. С един ритник Темпър го просна в безсъзнание. Наведе се над него, бръкна в якето, напипа пистолета и го измъкна. Провери дали е зареден и свали предпазителя. Собственият му пистолет в момента се намираше до мобилния му телефон на масата в кухнята на къщата, в която беше отседнал. Ако можеше, би заменил всички пистолети на света за този телефон. Какво не би дал само за една-едничка възможност да повика подкрепление.

Какво не би дал да можеше да повика Скълдъгъри Плезънт.

Забърза надолу по една странична уличка. Насреща му крачеше жена, светлината на лампите очертаваше силуета ѝ, а сянката ѝ се беше изопнала, дълга и тънка, върху паветата. Темпър не виждаше лицето ѝ. Може би беше Куибъл или – още по-лошо! – Разия, а може би пък беше просто най-обикновена гражданка на Роърхейвън, излязла на късна разходка из града. Темпър скри пистолета зад гърба си, без да забавя ход.

Разстоянието помежду им се скъсяваше. Темпър усети как дръжката на оръжието се плъзга в потната му ръка. Той се дръпна леко вляво, жената стори същото, а когато се разминаха, Темпър мерна лицето ѝ – беше му напълно непознато. Жената му кимна дружелюбно, Темпър отвърна на поздравата ѝ, тя отмина, а той въздъхна облекчено.

– Извинете – обади се жената иззад гърба му и Темпър се обърна в същия момент, в който една сянка се отдели от околния мрак и се впи в шията ѝ. Жената рухна на земята, а Разия се изправи над нея и прекрачи тялото ѝ.

– Тринайсет! – провлачи тя с австралийския си акцент. – Тринайсет невинни граждани. Не казвам, че гоня рекорди, но трябва да признаеш, че е впечатляващо – вдигна очи и се усмихна широко. Красива, руса, облечена в неизменния смокинг, Разия беше съвършено и абсолютно смахната. – Разбирам, че си бил непослушно момче!

Замахна с ръка и Темпър рязко се приведе, като чу как в ухото му изтракаха ситни и остри зъбки. С ъгълчето на окото си мерна как черното пипало се прибра обратно в дланта на Разия, сякаш тя беше понечила да измери улицата с някаква кошмарна ролетка. Темпър стреля по нея, но тя мигновено потъна пак в сенките. Зад нея с широка крачка се изправи някой друг. Жена с обръсната глава и пистолет в ръката. Куибъл.

Пръстът ѝ натисна спусъка, Темпър разби с ритник някаква врата и падна през нея, като куршумите се забиха в

касата, пропускайки го на косъм. Зад вратата завари мъж, който скочи от дивана, където си беше полегнал, и жена, стиснала в ръце две чаши с кафе, която проследи Темпър с шокиран поглед, когато той профуча край нея. Темпър нахълта в съседната стая, мерна през прозореца два мъжки силуета отвън, завъртя се на място и хукна по стълбите към втория етаж. Мъжът и жената закрепяха и се втурнаха след него, някъде заплака бебе. Темпър се вмъкна в родителската спалня и през широко отворените завеси мерна друг мъж, изправен на отсрещния покрив. Мършав, с потресаваща платиненосветла коса. Нерон. Темпър примигна и мъжът на покрива изчезна безследно.

– Проклятие! – промърмори под нос беглецът, хвърли се към прозореца, но Нерон изведнъж се оказа до него и му подложи крак. Темпър се препъна и се тресна в стената на спалнята. Извъртя се, насочи пистолета, но, бърз като змия, Нерон го грабна и отново изчезна.

Темпър имаше цяла секунда да се свлече на колене, когато телепортаторът отново изникна в стаята, насочил пистолета право към гърдите му. Този път беше довел и приятел, облечен в черно от главата до петите – костюм от кожа и латекс. Маска покриваше цялата му глава. Дори очите му не се виждаха зад черните лещи.

– Здравсти, Лета – рече Темпър, като прегърби рамене и леко махна с ръка. – Как е?

Лета го загледа мълчаливо. Когато заговори, гласът му беше познатият кух шепот, който опипваше всяка дума с неподправена наслада.

– Знаех си, че *в сърцето си* никога не си бил един от нас. Темпър сви рамене.

– От днешна гледна точка е лесно да...

– Виждам го в *очите* ти – издума Лета. – Въпреки уверенията ти, въпреки *амбициозните ти претенции*, ти въобще не мразиш смъртните толкова, колкото *трябва!*

– Ами – отвърна Темпър, като се облегна на стената, опъна крака пред себе си и кръстоса глезени, – винаги съм имал проблем с това да мразя хора, само защото са различни от мен. Така сме ние, негрите, ти не би ме разбрал. Всъщност, може и да разбираш, де. Дали пък зад тая твоя страшна маска не се крие цветнокож брат?

Раздвижване на площадката пред вратата на спалнята, Лета се дръпна настрани и в стаята ребром се промъкна Разия. Зад гърба ѝ Мемфис и Куибъл също влязоха, тикайки пред себе си младото семейство от къщата.

– Виж само кого намерихме долу! – възкликна престорено Разия. – Още невинни граждани!

– Моля ви – обади се младият мъж. – Аз... не знам какво става тук, но ние не сме заплаха за вас, заклевам се. Аз... Чуйте, и двамата сме арборкетинетици. Детето е отгатък, моля ви, пуснете ни...

– Какво е арборкетинетик? – попита Мемфис, устните му се дръпнаха и откриха зъбите, когато притисна пистолета си до главата на младата жена.

– Растения – рече Куибъл. – Приказва на растенията. Кара ги да растат.

Мемфис се засмя високо:

– Ама че тъпня! – голяма приказка, особено от човек, облечен като Елвис.

– Точно така! – продължи мъжът. – Точно така. Не можем нищо да ви сторим. Ако ни пуснете, ние...

Куибъл вдигна пистолета да го гръмне, но Лета махна предупредително с ръка.

– Не-не! – рече. – Може да говорят на растенията, но все пак са *магьосници*. Част от *семейството* са. А членове на семейството ние не убиваме, освен ако не е напълно *наложително*.

– Благодаря ви! – промълви мъжът. – Много ви благодаря!

– *Е!* – отвърна Лета. – Нали сме от един *отбор* – в този момент бебето заплака отново и Лета погледна Куибъл. – *Убий детето*.

Младите родители се замяха бясно да се освободят, но Разия първо удари мъжа толкова силно, че той рухна, а после стисна жената за гърлото в мъртва хватка.

Лета не сваляше очи от Куибъл.

– Още си тук. Детето ме *дразни*. *Убий го*.

Куибъл беше силно пребледняла.

– Аз ще го убия! – весело се обади Разия, но Лета поклати глава.

– Не – рече. – Заповядах на *Куибъл* да го стори, така че Куибъл *ще* го стори.

Куибъл не искаше да го стори.

– Моля те – рече тя кротко. – То е просто едно бебе.

Лета я огледа от глава до пети през черните лещи на маската.

– Разбирам.

Очите на Куибъл се наляха със сълзи.

– Лета... хайде стига, моля ти се...

– Отказваш да се *подчиниш* ли, Куибъл? – попита Лета.

Мемфис се извърна настрана, за да не срещне погледа на Куибъл. Нерон придоби отегчен вид, а Разия наблюдаваше сцената с нарастващо задоволство, очевидно без да забелязва, че младата жена, която душеше в ръцете си, междувременно е припаднала.

– Не мога да убия дете – тихо рече Куибъл.

Лета помълча за момент.

– Тъй ли било.

Тя беше мъртва. И го знаеше. Темпър и преди беше виждал това изражение: обречеността на изопнатото бледо лице. Досегашният му опит показваше, че пред Куибъл стояха три варианта. Първият беше бягство, но тъй като Лета имаше телепортатор на разположение, тази възможност отпаднаше. Вторият беше да се предаде: да приеме неизбежното и да почне да моли за милост. Но да се моли не беше в природата на Куибъл. Куибъл беше момиче, на което най-много би допаднал вариант номер три.

Тя на секундата вдигна пистолета и го насочи право в лицето на Лета. В същия момент Мемфис притисна оръжието си до слепоочието ѝ.

– Недей – прошепна ѝ. – Моля те, не го прави.

– Колко вълнуващо стана! – засмя се Разия и запляска с ръце. Младата жена тупна на пода в безсъзнание.

– Колко *жалко!* – отбеляза Лета. – Много, много *жалко.*

– Не мога да убия бебе – каза твърдо Куибъл.

– Бебетата са просто хора, които още не са пораснали! Убивала си *купища* хора. *Купища!*

– Ами да почакаме осемнайсет години и тогава ще го убия – отвърна Куибъл.

– О! – възкликна Лета. – О, това е един от онези... *принципни* въпроси, така ли? Колко... колко *тъжно.* В момента съм *тъжен.* Ти ме *натъжи.* Защото сега ще трябва да те убия, Куибъл, а... бих предпочел да *не ми се налагаше.*

Ръцете му се стрелнаха напред, измъкнаха пистолета от пръстите ѝ, насочиха го към нея и натиснаха спусъка, преди Куибъл да разбере откъде ѝ е дошло.

Тялото ѝ рухна назад. Ревът от другата стая се надигна още по-пронизителен, а Лета подаде пистолета на Разия. Тя го изгледа с погнуса, сякаш са ѝ пробутали някакъв гнил плод, и го захвърли.

– Съжалявам – обърна се Лета към Мемфис. – Знам, че бяхте *близки.*

– Тя ми беше сестра – отвърна Мемфис.

– О! – рече Лета. – Не смятах, че сте били чак *толкова* близки. Чувствам, че сега се налага да те *попитам,* Мемфис, и те моля да се опиташ да не се *обиждаш.* Ще *искаш* ли да ме убиеш сега? Да търсиш *мъст?*

Мемфис сведе очи към тялото на Куибъл.

– Не, не смятам да го правя – рече най-сетне.

– Добре – одобри Лета. – Това е добре. Когато *трагедия* сполети *семейството* ти, най-доброто за всички е да

продължиш напред и да оставиш миналото там, където му е мястото. В *миналото*.

– Искаш ли да убия бебето? – с надежда попита Разия.

– Какво бебе? – попита Лета и се обърна към Темпър. – Вие идвате с *нас*, господин Фрей. Имаме да ви зададем някои *въпроси*.

В стаята влезе още един мъж, козята му брадичка беше сплетена на плитка. Темпър се опита да се дръпне максимално далеч от него, но едно докосване беше достатъчно и всички лоши мисли, които някога беше имал пленникът, изведнъж се стълпиха, надигнаха се, завъртяха се вихрено и удавиха ума му.

2.

Когато лошите мисли я нападаха, те идваха бавно и тихо, плъзваха по дъното на съзнанието ѝ, настаняваха се и търпеливо зачакваха да ги забележи.

Тя ги съзираше сякаш с крайцеца на окото си, отначало се колебаеше дори да признае, че са там, но и нямаше власт да ги прогони. Подобно на неканени гости, те оставаха, завземайки все повече и повече място. Лошите мисли я правеха бавна. Дърпаха я надолу, правеха я тежка. Когато ходеше, краката ѝ се подгъваха. Когато седеше, тялото ѝ се свличаше надолу. В някои дни ѝ беше трудно дори да стане от леглото. В други дни дори не се и опитваше да става. Знаеше какво я чака.

Щеше да умре. И когато смъртта дойдеше, щеше да я завари на колене.

Не можеше да я види, но я усещаше. Усещаше я, щом коленичеше да смени гума на колата. Усещаше я, щом коленичеше да почисти от пода разсипана неволно храна. Усещаше я, щом коленичеше да си поиграе с кучето.

Така ще умра, беше осъзнала тя. Коленичила.

И всеки път, всеки път, когато ù дойдеше тази мисъл, по петите я следваше друга: мисълта, че това вече се е случило, че вече е мъртва, че тялото ù все повече изстива и кръвта не се движи в жилите ù. Имаше моменти на чистопробен ужас, когато всяка нейна фибра се изпълваше с увереността, че е пленница в собствения си труп и че никой отвън не може да чуе писъците ù за помощ и не може да я спаси.

А после помръдваше или си поемаше въздух, или примигваше и с всяко следващо живо движение додрапваше с мъка до съзнанието, че не, не е мъртва. Още не.

Следобедът преваляше и беше студено. Студът не беше без значение, напротив. Днес студът беше последният зъб на звяра на име „зима“ – звяр, който бездруго вече се беше задържал твърде дълго. Тя го чувстваше по лицето си, по ушите си, чувстваше как се просмуква през дрехите ù. Освен всичко друго, студът означаваше, че дълбоко в нея все още блещукаше искрица живот. Това беше хубаво. Имаше нужда от тази мисъл. Студът обаче водеше и до липса на концентрация, защото ù ставаше все по-трудно да извика припукващия бял пламък на връхчетата на пръстите си.

Най-сетне приседна на падналия дънер, върху който беше подредила празните консервни кутии, които ù служеха за мишени. Три от тях бяха изпепелени до неузнаваемост. Други две храбро си стърчаха недокоснати. Все пак три от пет означаваше, че прицелът ù се подобрява.

Обви ръце около тялото си. Суитчърът ù беше стар, но тя обичаше добре износени дрехи. Джинсите ù не приличаха на нищо и отдавна беше забравила какъв е първоначалният цвят на маратонките ù, но в замяна на това бяха удобни и – най-важно – и панталоните, и обувките част от самата *нея*. Напоследък непрекъснато имаше нужда да си припомня коя точно е.

Погледна към дърветата. Погледна към небето. Измести фокуса на вниманието си далеч от тежките мисли. Мислите

̀ не бяха добри към нея. Отдавна. Сведе очи към клонките на земята. Бяха сухи. От две седмици не беше валило. Голяма рядкост за Ирландия, особено сега, когато челюстите на зимата все още стискаха здраво. Тя проследи с очи малък бръмбар, който притича под листата, вдълбочен в грижите на мъничкия си живот. За него тя сигурно беше някакво колосално, непознаваемо нещо, опасност, която трябва да бъде избегната, но не и такава, за която да се притесняваш прекалено. Ако някой бог реши да те настъпи, то той ще те настъпи и това е. Безсмислено е да си прахосваш мъничкия бръмбарски живот в тревоги за нещо, над което нямаш никакъв контрол.

Тя вдигна очи нагоре, едва ли не очакваше да види как отгоре ̀ се спуска гигантски ботуш, но нямаше нищо подобно – небето беше ясно и по него не се мяркаха никакви богове. Въпреки това тя зачака края.

Край не настъпи, така че тя се надигна и пое обратно по пътеката между дърветата. Като дете се беше разхождала често по същата тази пътека, рамо до рамо с чичо си. Говореха си за природата, за историята, за семейството, той ̀ разказваше съчинени историйки и тя му разказваше други в отговор. Надпреварваха се чие въображение може да измисли повече и по-гнусни подробности, но дори и когато той признаваше поражението си с изписан на лицето престолен ужас, тя знаеше, че я е оставил да победи. Разбира се. Гордън беше истинският писател в семейството им.

Помнеше разходките с него в тази гора. Помнеше – при това твърде ясно, сякаш го виждаше на нова-новеничка снимка – и ъгъла, от който го беше гледала тогава. Тя беше мъничка, а той беше възрастен мъж, кестенявата му коса му оредяваше, а нейната беше гъста и черна, но двамата имаха еднакви очи, еднакви кафяви очи, а засмееше ли се Гордън, на едната му буза се вдълбаваше трапчинка, точно същата, каквато имаше и тя, когато се усмихваше. Дванайсет години

бяха минали, откак бяха убили Гордън, дванайсет години от деня, в който тя пропадна в сумрачния свят на магъосниците, чудовищата и магията. Тогава беше на дванайсет години – още и тийнейджърка не беше, когато започна обучението ѝ. Следващите години бяха прогърмели като водопад край нея, тежки и неподвластни на ничия сила, подобно на скала, откъснала се от склона. Синини и счупени кости, изподрани кокалчета и писъци, смях и сълзи. Много сълзи. Твърде много.

Къщата, която Гордън ѝ остави, се извисяваше на хълма, мяркаше се сред силуетите на дърветата напред. Дори когато собствеността премина официално в нейни ръце, тя не можеше да се насили да мисли за нея другояче, освен като за „къщата на Гордън“. Всяка стая – а те не бяха една и две – ѝ напомняше за него. Всяка готическа картина по стените – те също бяха многобройни – извикваше в ума ѝ коментарите на чичо ѝ за нарисуваното. Същото беше с всяка тухла, всяка мебел, с всеки библиотечен шкаф и с всяка дъска на пода. Това беше къщата на Гордън и винаги щеше да си остане къщата на Гордън.

После тя замина. Пет години прекара в обширна ферма край едно градче в покрайнините на Колорадо. Компания ѝ правеше едно куче, от време на време и един човек, макар че се беше старала да свежда срещите с него до минимум. Не искаше да остава сама с мислите си, но така ѝ се падаше. Заслужаваше си го. Заслужаваше да ѝ се случат много ужасни неща.

После се прибра в Ирландия и си даде сметка, че през изминалите години начинът, по който възприемаше къщата на Гордън, е претърпял коренна промяна. Сега това беше просто една къща и тя я нарече с истинското ѝ име, защото имената са важни. „Къщата на Гордън“ стана Гримууд Хаус по същия начин, по който някога Стефани Еджли се беше превърнала във Валкирия Каин.